

И реши се той, подскочи
къмъ дръвцето, но беда!
Шапката му пакъ отскочи —
бързо, бързо полетя.

„Туй магия е голѣма,
дяволъ страшенъ има тукъ!
Туй е нѣкаква измама,
въ шапката е влѣзълъ духъ“!

А цилиндърътъ не спира,
на невидими крила
все се движи най-подире,
се намѣри въ пропастьта.

Гледа Мунчо, чакъ го втресе,
и прострѣ се като сомъ.
Вѣтъръ духна и отнесе
нейде шапката-фантомъ.

Олга Попова

ваше да чете, сякашъ една
топла ржка го повеждаше изъ
широкия свѣтъ и му разкри-
ваше красотата на майката зе-
мя и изкуството, сътворено отъ
човѣшката дѣсница. По срѣд-
нощъ клепкитѣ му паднаха,
като две капачета и той заспа.
На сутринята рано се дигна.
Изми се, грабна дървената лъ-
жичка, излапа попарката и

пакъ, полетя къмъ училището.
Ученицитѣ се събраха като
пискливи птички и затичаха
изъ двора. По едно време учил.
слуга дръпна звънеца и той
запѣ. Децата нахлуха вжтре.

— Въ коридора ще останемъ!
— извика учителътъ.

Децата се наредиха въ дъл-
гия коридоръ и замълчаха. Учи-
лищниятъ слуга сложи една